

Υποστηρίζεται υπό του Σταφιδικού έμπορίου ότι τὸ σταφιδικόν ζήτημα εἶναι θέμα τιμῶν πωλήσεως καὶ μόνον καὶ ὅτι διὰ τῶν καθορισμοῦ τούτων εἰς τὸ, κατὰ τὴν ἰδιὴν τῶν γνώμην, προσήκον ὕψος, ἔλα θὰ ἐξελιχθῶσιν κατ' εὐχὴν. Δηλαδή, ὅτι διὰ τῆς πωλήσεως τῆς σταφίδος μας εἰς χαμηλὰς τιμὰς, πολὺ κατωτέρως τῶν ὁμοειδῶν προϊόντων, θὰ καταστή δυνατὴ ἡ αὐξήσις τῶν ἐξαγωγῶν εἰς ὕψος τοιοῦτον, ὥστε ν' ἀπορροφᾶται ὁ λέκλινρον τὸ ἔμπορεύσιμον ποσοστὸν τῆς παραγωγῆς τῆς.

Ἡμεῖς, ἀντιθέτως, πιστεύομεν ὅτι ἡ προκοπὴ τῆς σταφίδος μας δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν συναγωνιστικῶν τιμῶν καὶ μόνον, ἀλλὰ περισσότερο καὶ ἐκ τῆς σταθερότητος τούτων. Αἱ χαμηλαὶ τιμαὶ δὲν ἐξασφαλίζουν, ἀναγκαστικῶς, καὶ τὴν σταθερότητα τούτων, δι' ἧς καὶ μόνως δημιουργεῖται τὸ ἀπαραίτητον, διὰ τὴν προώθησιν τῆς κατανάλωσος, αἰσθημα τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ αἰσιοδεξιάς τῆς ἀγορᾶς. Πολὺ δὲ ὀλιγώτερον, αἱ χαμηλαὶ τιμαὶ δύνανται ν' ἀποκλείσῃ τὴν προτίμησιν τῶν συναγωνιζομένων τὴν σταφίδα μας συγγενῶν προϊόντων εἰς ἐπιπεδα παραπλήσια, ὡσαύτως συναγωνιστικά. Ἐὰν ἠθέλομεν, ὅθεν, υἱεθεθῆσιν τοιαύτην τινὰ πολιτικὴν, θὰ εἰσερχόμεθα ἀσφαλῶς εἰς ἕνα ἀτῆρμονα κύκλον συνεχῶν ὑποτιμήσεων, με ἀποτέλεσμα βέβαιον τὴν κατάρρευσιν τῆς Σταφιδικῆς μας Οἰκονομίας.

Ἄλλὰ καὶ ἂν παραδεχθῶμεν πρὸς στιγμὴν ὅτι, κατὰ κάποιον τρόπον, καθίστατο δυνατὴ ἡ σταθεροποίησις τῶν χαμηλῶν τιμῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ἡ διατήρησις τῆς ἀποστάσεως τούτων ἀπὸ τῶς τιμᾶς τῶν συναγωνιζομένων τὴν Κορινθιακὴν σταφίδα ὁμοειδῶν προϊόντων, ἐγείρεται αὐτομάτως τὸ ἐρώτημα: Εἶναι οἰκονομικῶς συμφέρουσα ἡ υἱεθέτησις τῆς πολιτικῆς τῶν χαμηλῶν τιμῶν, χαμηλοτέρων, ἐν πάσῃ περιπτώσει, τῶν τιμῶν τῶν ὁμοειδῶν προϊόντων καὶ ποῖον τὸ κέρδος τῆς Γεωργικῆς καὶ Ἐθνικῆς Οἰκονομίας ἐξ αὐτῆς; Καὶ διατί, δὲν θὰ ἦτο συμπεροτέρα ἡ ἀναγκαστικὴ μείωσις τῆς καλλιεργουμένης διὰ σταφιδαμπέ-

λων ἐκτάσεως ἐπὶ τῷ τέλει περιορισμοῦ τοῦ ὄγκου τῆς παραγωγῆς εἰς τὸ πιθανολογούμενον ὕψος τῶν ἐξαγωγῶν; Ὅτε εἰ μόνον μειωσιν δὲν θὰ ὑφίστατο τὸ εἰσοδήμα τοῦ σταφιδοπαρκαγωγῶ, ἀλλ' ἀντιθέτως θὰ πῦξάνετο τοῦτο. Διότι, ὡς οἱ ἀκόλουθοι ἀριθμοὶ μαρτυροῦν, κατὰ τὰ ἔτη τῶν χαμηλῶν ἐσοδειῶν σημειοῦται αὐξήσις τόσον τοῦ παρκαγωγικοῦ ὅσον καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ εἰσοδήματος:

Σταφιδικόν ἔτος 1954]55: Ἐξαγωγὰι 67.606 τόνοι, εἰσπραχθὲν συνἀλλαγὰ \$ 15.649.409.

Σταφιδικόν ἔτος 1955]56: Ἐξαγωγὰι 55.443 τόνοι, εἰσπραχθὲν συνἀλλαγὰ \$ 16.819.603.

Ἐκ τῶν, κατὰ τὰ ἀνωτέρω, στοιχείων προκύπτει ὅτι ἐνῶ αἱ ἐξαγωγὰι κατὰ τὸ Σταφιδικόν ἔτος 1955/56 ὑπελείφθησαν κατ' ὄγκον κατὰ 15% τῶν τοῦ προηγούμενου ἔτους, τὸ ἐκ τούτων κτηθὲν συνἀλλαγὰ ὑπῆρξεν πῦξημένον κατὰ 7,5%.

Ἄλλὰ ὁ ἀγρότης μοχθεὶ διὰ τὴν αὐξήσιν τῆς παραγωγῆς του με τὴν εὐλογον ἐλπίδα ὅτι εὖτω θ' ἀπαλαύση καὶ ἀναλόγως πῦξημένου εἰσοδήματος. Ἐν ἐναντία περιπτώσει θ' ἀπεθαρρύνετο οὗτος καὶ θὰ παρητεῖτο πάσης προσπάθειας πρὸς αὐξήσιν τῆς γεωργικῆς παραγωγῆς. Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν Κορινθιακὴν σταφίδα, ὑπὸ ὠρισμένας προϋποθέσεις, εἶναι δυνατὴ ἡ παραλληλος αὐξήσις τοῦ εἰσοδήματος πρὸς τὴν τοιαύτην τῆς παραγωγῆς.

γ) Τιμαὶ εἰς ἀνάλωσιν εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξωτεροῦ: Αἱ τιμαὶ τῶν ξηρῶν προϊόντων τῆς ἀμπέλου εἰς τὴν Διεθνή σταφιδαγοράν, με μοναδικὴν ἐξαιρέσιν τὴν Ἑλληνικὴν Κορινθιακὴν σταφίδα, ἐκινήθησαν ἐπὶ ὕψηλῶν, σταθερῶν καὶ προσδευτικῶς ἀνιόντων ἐπιπέδων καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Συγκεκριμένως, αἱ τιμαὶ εἰς ἀνάλωσιν τῶν Ἑλληνικῶν Κορινθιακῶν σταφιδῶν εἶναι σημαντικῶς κατώτεροι τῶν τοῦ αὐτοῦ εἶδος προελεύσεως Αὐστραλίας καὶ Ν. Ἀφρικῆς, κατὰ πολὺ δὲ χαμηλότεροι τῶν τιμῶν τῶν σουλτανινῶν, αἱ τινες ὑπερέχουν κατὰ 20 ὀλοκλήρους λίρας τὸν τόννον κατὰ μέσον ὄρον.